

szankciókkal összefüggő esetleges hiányosságaira épülő általánosításokra következtetett, olykor akár a tények elferdítésével. Végül pedig — mivel a ki nem vetett szankciók összegei rendkívüli mértékben alacsonyabbak azon teljes összegnél, amellyel Olaszországot szankcionálni kívánják —, nem érthető az egyébként aránytalan és túlzó általánysági korrekciók alkalmazásának indoka. Az indokolási kötelezettség nyilvánvaló megsértése mellett ez az arányosság elvének megsértését is jelenti.

2. A lényeges eljárási szabályok (EUSZ 269. cikk, korábban EK 253. cikk) — azaz az indokolási kötelezettség — megsértésére vonatkozó második jogalap. Az arányosság elvének megsértése. Az EUSZ 6. cikk (3) bekezdésének, a bizalomvédelem, a jogbiztonság és az anyagi jogi szabályok visszaható hatálya tilalma elvének megsértésére. A közös agrárpolitika finanszírozásáról szóló, 2005. június 21-i 1290/2005/EK tanácsi rendelet (HL L 209., 1. o.) 32. cikke (5) bekezdésének megsértése. A „ne bis in idem” elv megsértése.

E tekintetben a felperes arra hivatkozik, hogy a Bizottság — egy 2003-ban elindított vizsgálatot követően — a kifizető szervezetek visszatérítési rendszerének megszervezésére vonatkozó korrekciót alkalmazott a tagállamra a 2009-es költségvetési évre, amely korrekció azon ügyek értékéhez igazodott, amelyekről Bizottság ugyan az akkori hatályos közösségi jogszabályok alapján még nem döntött, de amelyeket az új szabályozás hatálya alá kívántak vonni, ekként terjesztve ki azokra az 1290/05/EK rendelettel bevezetett „fele-fele” szabályt. A szóban forgó pénzügyi korrekció jogszerűtlennek tűnik, amennyiben az — az 1290/05/EK rendelet 32. cikkének (5) bekezdése alapján automatikusan azt határozta meg, hogy a vonatkozó összegek 50 %-át viselje a tagállam, jogellenesen alkalmazta azt visszaható hatállyal amint az adósságok kezelésére irányuló vizsgálatban kapcsolatban, amelynek tárgyát — amint azt maga a Bizottság kifejezetten elismeri — egy, alapvetően „2002 és 2003 során észlelt helyzet” képezi. Ezen túlmenően az ellenőrzés tárgyát képező ugyanezen eseteket illetően az olasz államra nézve — a 2007. április 27-i C(2007) 1901 bizottsági határozat értelmében — már alkalmaztak 50 %-os pénzügyi korrekciót az 1290/2005/EK rendelet 32. cikke alapján. Jelenleg, a megtámadott határozatban a Bizottság ugyanazokra az esetekre és ugyanazon kifogások alapján pontosan a be nem szedhető hitelek összege 100 %-ának megfelelő további pénzügyi korrekciót alkalmaz. Jogellenesnek és határozottan aránytalannak tűnik tehát — évek elteltével — további 50 %-ot szankció címén kivetni, mindezeket túlmenően a „ne bis in idem” elv nyílt megsértése révén.

3. A Bizottság szankcionálási hatáskörének megszűnésére vonatkozó harmadik jogalap. A szóban forgó vizsgálatok lezárása tekintetében ésszerű határidő túllépése. Az 1290/05/EK rendelet 32. cikke (5) bekezdésének megsértése. A „ne bis in idem” elv megsértése.

A második jogalap mellett másodlagosan — abban a valószínűtlen esetben, ha az 1290/05/EK rendelet Bizottság által a szóban forgó vizsgálatokra visszaható hatállyal alkalmazott 32. cikkének (5) bekezdését eljárási jogi szempontból normának lehetne tekinteni — a felperes a szóban forgó korrekció jogellenességét kifogásolja a Bizottság szankcioná-

lasi hatáskörének gyakorlására vonatkozó négyéves határidő lejáratá miatt. Végül a felperes a szóban forgó korrekcióknak — a kérdéses vizsgálatokra vonatkozó ésszerű határidő túllépése miatti jogellenességére hivatkozik. Az említett vizsgálatok ésszerű határidőn belüli (a vizsgálatok megindítása után több mint 8 évvel) lezárása hiányának következtében a nemzeti költségvetést máris jelentős bevételkiesés érte a jelen keresettel megtámadott határozat tárgyát képezőkkel azonos eseteket érintő, az 50 %-os általánysági korrekcióra vonatkozó C(2007) 1901 bizottsági határozat, ezenfelül pedig a „ne bis in idem” elv nyílt megsértése miatt.

2011. január 21-én benyújtott kereset — Olaszország kontra Bizottság

(T-45/11. sz. ügy)

(2011/C 80/55)

Az eljárás nyelve: olasz

Felek

Felperes: Olasz Köztársaság (képviselő: P. Gentili ügyvéd)

Alperes: Európai Bizottság

Kereseti kérelmek

— A Törvényszék semmisítse meg az Olasz Köztársasággal a 2010. november 11-i SG-Greffe (2010) D/18018 levélben közölt 2010. november 10-i C(2010) 7893 végleges bizottsági határozatot, amely megtagadta a COMP/M.5960 — Crédit Agricole/Cassa di Risparmio della Spezia/Agenzie Intesa Sanpaolo ügy áttételét;

— a Bizottságot kötelezze a költségek viselésére.

Jogalapok és fontosabb érvek

A jelen kereset a Bizottság azon határozata ellen irányul, amely elutasította az olasz versenyhatóságnak a vállalkozások közötti összefonódások ellenőrzéséről szóló, 2004. január 20-i 139/2004/EK tanácsi rendelet (HL L 24., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 8. fejezet, 3. kötet, 40. o.) 9. cikke alapján a Bizottságnak bejelentett azon összefonódás vizsgálatának áttételére vonatkozó kérelmét, amellyel a Crédit Agricole S.A. kizárólagos irányítást szerzett a Cassa di Risparmio della Spezia S.p.A., felett, amelyet jelenleg az Intesa Sanpaolo irányít a Crédit Agricole S.A. által irányított Cassa di Risparmio di Parma e Piacenza S.p.A. közvetítésével.

Keresete alátámasztásaként a felperes öt jogalapra hivatkozik.

1. Az első jogalap a 139/2004/EK rendelet 9. cikkének megsértésére vonatkozik, amennyiben a Bizottság az áttétel iránti kérelmet késedelmesnek és indokolatlannak tekintette.
2. A második jogalap a 139/2004/EK rendelet 9. cikke (2) bekezdése a) és b) pontjának, valamint (3) bekezdése első albekezdése b) pontjának és második albekezdésének megsértésére, továbbá az indokolási kötelezettség megsértésére vonatkozik.

E tekintetben a felperes azt állítja, hogy a Bizottság tévesen tulajdonított jelentőséget annak a ténynek, hogy az összefonódás után a piaci részesedések nem módosulnak. A Crédit Agricole ugyanis e piaci részesedéseket az összefonódásnak, és nem belső terjeszkedésnek köszönhetően érte el, ahogyan azt az Intesa Sanpaolo az összefonódás előtt tette. Ez érinti a kiskereskedelmi banki szolgáltatások vidéki piacát.

3. A harmadik jogalap a 139/2004/EK rendelet 9. cikke (2) bekezdése a) és b) pontjának, valamint (3) bekezdése első albekezdése b) pontjának és második albekezdésének megsértésére, továbbá az indokolási kötelezettség megsértésére vonatkozik.

A felperes úgy véli, hogy a Bizottság állításával ellentétben a banki szolgáltatások vidéki piaca létezik: e szolgáltatások igénybe vevői nem hajlandóak mozogni, és más szolgáltatóknak nehéz belépniük a telített piacra. Van tehát egy olyan szűk piac, amely nem minősül a közös piac lényeges részének.

4. A negyedik jogalap a 139/2004/EK rendelet 9. cikke (2) bekezdése a) és b) pontjának, valamint (3) bekezdése első albekezdése b) pontjának és második albekezdésének megsértésére, továbbá az indokolási kötelezettség megsértésére vonatkozik.

E tekintetben a felperes arra hivatkozik, hogy a Bizottság nem vette figyelembe a versenyhatóság által a Crédit Agricole és az Intesa Sanpaolo ellen indított jogsértési eljárást, amelyeket tehát a piacra gyakorolt hatások szempontjából összekapcsolódó, és nem versengő feleknek kell tekinteni.

5. Az ötödik jogalap a 139/2004/EK rendelet 1. cikkének és 9. cikke (2) és (3) bekezdésének megsértésére, valamint a szubzidiaritás és az arányosság elvének megsértésére vonatkozik.

A felperes úgy véli, hogy az összefonódásnak nincs közösségi relevanciája, és hogy a nemzeti versenyhatóság jobb helyzetben van az összefonódás vizsgálata szempontjából. Mindenesetre a Bizottságnak át kellett volna tenni az összefonódásnak a határozatban megjelölt vidéki piacokra vonatkozó részét.

2011. január 24-én benyújtott kereset — Deutsche Lufthansa és társai kontra Bizottság

(T-46/11. sz. ügy)

(2011/C 80/56)

Az eljárás nyelve: angol

Felek

Felperesek: Deutsche Lufthansa AG (Köln, Németország), Lufthansa Cargo AG (Kelsterbach, Németország) és Swiss Internati-

onal Air Lines AG (Bázel, Svájc) (képviselők: S. Völcker, F. Louis, E. Arsenidou és A. Israel ügyvédek)

Alperes: Európai Bizottság

Kereseti kérelmek

— A Törvényszék semmisítse meg a vitatott határozat 1–4. cikkét;

— a Törvényszék a Bizottságot kötelezze a költségek viselésére.

Jogalapok és fontosabb érvek

A felperesek az EUMSZ 101. cikk és az EGT-Megállapodás 53. cikke alkalmazására vonatkozó eljárásban (COMP/39.258 — „légi árufuvarozás”-ügy) 2010. november 9-én hozott C(2010) 7694 végleges bizottsági határozat megsemmisítését kérik.

Keresetük alátámasztására a felperesek négy jogalapra hivatkoznak:

1. Az első jogalappal a felperesek azt állítják, hogy a vitatott határozat sérti az EK–Svájc közötti megállapodás 11. cikkének (1) és (2) bekezdését, mivel a versenytársak által Svájcban felvett kapcsolatokra hivatkozik.

2. A második jogalap azzal kapcsolatos, hogy a vitatott határozat sérti a 3975/87 rendelet ⁽¹⁾ 1. cikkének (2) bekezdését, mivel a versenytársak által az EGT-n kívüli joghatósági területen 2004. május 1-jét megelőzően felvett kapcsolatokra hivatkozik annak megállapításakor, hogy:

— európai fuvarozók (ideértve a felpereseket is) 2004. május 1-jét megelőzően megsértették az EUMSZ 101. cikket és az EGT-Megállapodás 53. cikkét;

— az egységes és folyamatos jogsértés 2004. május 1-jét megelőzően kezdődött, hogy a jogsértés közvetlenül ezen időponttól kezdődően megállapítható legyen;

3. A harmadik jogalap arra vonatkozik, hogy a vitatott határozat sérti az EUMSZ 101. cikket, az EGT-Megállapodás 53. cikkét és az EK–Svájc közötti megállapodás 8. cikkét, mivel úgy tekinti, hogy a versenytársak között az EGT-n kívüli joghatósági területen felvett kapcsolatok ugyanazon egységes és folyamatos jogsértés részét képezték, mint a versenytársak között központilag felvett kapcsolatok.